

„Moje soukromí. Nekoukat, nešťourat!“

Každý by měl mít své soukromí. Je to věc velmi důležitá a osobní. Soukromí může mít více podob.

Je to pocit, kdy potřebujeme být alespoň chvíli sami a aby nás nikdo nerušil. Ve více členné rodině je těžké si udržet své soukromí a nevstupovat do soukromí tomu druhému. Když si chci přečíst knihu nebo se učit, potřebuji soukromí (klid), jinak se nesoustředím. Pak mám soukromí schované v tajném deníčku nebo v dopisech od kamarádů. Také mám své vnitřní soukromí, které mohu říct své blízké osobě, které plně důvěřuji a vím, že tajemství neprozradí.

Jsou lidé, kteří se uzavírají sami do sebe nebo kteří jsou více komunikativní a svěří se každému, ale pak nemají jistotu, jestli to ta osoba někomu nevyzradí.

Jedna z častých věcí je, že lidé rádi žijí ze soukromí druhých. Nejlépe to vystihují bulvární časopisy, noviny a deníky. Většinou to jsou zprávy lživé. Lidé, o kterých se píše, jsou zklamaní z výmyslů, které nejsou pravda.

Každý člověk má na soukromí právo, třeba poštovní, osobní i lékařské. Ve většině států je soukromí chráněno zákonem.

Pro mě je tedy soukromí hodně důležité, neměli bychom si ho nechat vzít a ani do něho zasahovat druhým.